

KONU	SAHİFE
BAŞYAZI	
(İnşaat Mühendisleri Odası) . . .	1
ŞEREF DUYGUSU ve MEMURİYET	
(Osman SALİHOĞLU)	2
TUNCELİ - PÜLÜMÜR	
ÇİĞ TÜNELLERİ	
(Necati ESER)	3
ODADAN HABERLER	
(Fasih ONARMAN)	5
TEKNİK KONGRE	
(T. M. H.)	7
KARİKATÜR	
(Naci YURTLUK)	8
FERRO CEMENTO'NUN	
MÜTEVAZİ ÜSTADI	
(Çev. : Adil SÖZMEN)	9
YOL İNŞAATINDA KİREÇ	
STABİLİZASYONU	
(Muzaffer ÇIRAGÖZ)	13
PLANLAMADA MESKEN	
PROBLEMİ	
(Mehmet SALİHOĞLU)	16
FOTOGRAFLA MÜHENDİSLİK	
HABERLERİ	
(Dış Basın)	20
YOL YATIRIMLARIYLA İLGİLİ	
OLARAK YOL MALİYETİNİN	
STANDARTLARA GÖRE DEĞİŞ-	
MESİNİN İNCELENMESİ	
(Naşit SELÇUK)	26
BİNALARDA KAĞIT ATMA BA-	
CALARI HAKKINDA ETÜT	
SİSTEM SPECHT	
(Fatin URAN)	28
DIŞLI MERDİVENLERİN HESABI	
(Ergin ÇİTİPİTİOĞLU)	33
METEOROLOJİ	
(Olguntürk - ERKÖSE)	40
○	
İLÂN TARİFESİ :	
İç sahifeler : Santimi 15 TL.	
Dış sahifeler: Santimi 20 TL.	
Dış hapak : Maktuen 1000 TL.	
Devamlı ilânlar pazarlığa tâbidir.	

ŞEREF DUYGUSU VE MEMURİYET

Osman SALİHOĞLU

Başlık olarak seçtiğim bu iki kelimeden ibaret cümlemin ifade ettiği mânâ, fikir ve medeniyet seviyesi yüksek milletlerde fertlerin taşıdığı yüksek ve temiz bir duygu olup, bununla insan kendi hakiki benliğini, gerçek insanlık haysiyetini idrâk eder.

Şeref, ahlâkî değerler kompleksi olup; O, fazilet, namus, doğruluk, iffet ve haysiyet gibi bir insanda bulunması arzu edilen manevî kıymetlerin muhasalasıdır. Beş harfle ifade edilen bu küçük ve fakat bahada çok büyük kelimenin ifade ettiği derin ve engin mânâyı bir veya birkaç cümlemin dar çerçevesi içine sığdırmaya da imkân yoktur. O, ruhun derinliklerinde hissedilebileceğinden târif edilebilecek nesne de değildir. Ancak, bununla mücehhez insanlar, bundan mahrum insanlar muhitine düştüklerinde, akrep ve yılan yuvasına düşmüşten beter bir tiksime duyarlar. Şahsî şeref duygusu bize aynı zamanda meslekî ve millî şeref şuurunu aşılar. Bunlardan birincisi, meslek dürüstlüğüdür, ikincisi millî vazife ve millî menfaat duygularının muhasalasıdır, denilebilir. Bu bakımdan millî şeref bahis mevzuu olduğu zamanlarda çok kerre bir milletin tek bir insanda şahıslaştığı görülür. Şeref duygusu kuvvetli olan insanlar, karşısındakinin de bu duygusuna hürmetkâr olurlar. Onlar, iftira ve ahlâk dışı metotlardan nefret ederler. Hâdiseleri daima objektif ölçülerle değerlendirmeye ve kıskançlık, haset gibi basit hisleri geri itmesini bilirler.

Bizce «ŞEREFİ ASKERİYE» gibi «ŞEREFİ MEMURİYET» doğmadır. Memur, bir millete ait hizmeti yapan insan olduğuna göre; onun, o millet topluluğunun mümtaz simalarından olması elbette istenilmelidir. Zira, «ŞEREFİ MEMURİYET» doğduğu andan itibaren millet hizmeti de bu şerefe layık olarak görülecektir.

Bugün, Devlet memuriyeti anlamı maalesef bu gerçeklerden çok uzaktır. Devlet mekanizmasını teşkil eden memur dediğimiz sınıf, olması icabeden şekilden ziyade korkunç derecede âvarelik ve nemelâzımcılık psikosu içinde bulunmaktadır. Bizce, Devlet memuriyeti herşeyden evvel ŞEREFİLİ bir yer olup oraya ulaşabilmek için en sıkı süzgeçlerden geçmek ve elemelere tâbi tutulmak iktiza eder. Bu yer, herkes için gıpta edilen ve ideal olması icabeden bir yer haline getirilmedikçe Devlet çarkı normal dönüşünü bulamayacaktır. Halbuki ise, tamamen bunun aksine Devlet memuriyeti; âciz, zavallı ve beceriksizlerin barınağı şeklinde düşünülmektedir. Bu hâl, Osmanlı İmparatorluğu zamanındanberi geleduran bir piskos ve kompleksin neticesidir. Bütün inkılâp ve ihtilâllere rağmen esas Devlet çarkını döndürecek olan memuriyet ele alınmaz ve radikal bir değişiklikle düzenlenmez, destiyi kıranla suyu getirenin bir tutulmasına devam edilirse memleketimizde hiçbir işin rasyonel bir hale geleceğine kani değiliz.

Devlet hizmetinde önemli hususlardan biri de yetişmiş elemanların tutulmaması keyfiyetidir. Zira, bizde yetişme çok güçtür. Bunun sebebi, iktisadî, içtimâî sayısız engeller olabileceği gibi, bunların hepsinden mühim olan ve memleketimizde had safhada bulunan haset, iftira, dedikodu gibi yıkıcı âmillerin mevcudiyetidir. Kimse kimseyi çekemez ve çok kerre kalben karşısındakinin üstün vasıflarını tasdik ve tasvip ettiği halde, kasden bunun ters istikamette yıkıcı yolu seçenler çoktur. Bilhassa iyi çalışan ve kendi sahasında başarı sağlayanların etrafında derhal çekemiyenlerin ve kötü ruhluların çemberi kurulur ve neticede de bunlar muvafak olurlar. Bu hâl, cemiyetimizde o kadar sık tesadüf edilen olaylar olmuştur ki, bunu hepimiz esefle müşahade ettiğimiz halde bu sınıfın iyileri tasfiyesine mâni olunamamaktadır.

(Devamı 32 nci sahifede)